

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: P-196/2019-67

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru po sucu Tomislavu Jurlini, u građanskopravnoj stvari tužitelja CRESCO d.o.o., Poličnik, Poličnik 21, OIB: 24732796547, zastupanog po punomoćnicima Ivanu Šalini i Boži Vrkiću, odvjetnicima u Zadru, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnicima-odvjetnicima u Odvjetničkom društvu KOŽUL I PETRINOVIĆ d.o.o., Zagreb, Bužanova 4, radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 24. travnja 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Lucije Janjić, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude 8. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je Ugovor o kreditu broj 231-42/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, zaključen između tužitelja i tuženika 18. ožujka 2008.god, ništetan te kao takav ne proizvodi pravni učinak slijedom čega se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 61.684,33 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos počevši od dospijeća do isplate na svaki plaćeni iznos i to na:

- iznos od 894,10 EUR sa kamatom od 3.6.2008. godine
- iznos od 502,03 EUR sa kamatom od 9.7.2008. godine
- iznos od 46,63 EUR sa kamatom od 11.8.2008. godine
- iznos od 461,82 EUR sa kamatom od 11.8.2008. godine
- iznos od 0,63 EUR sa kamatom od 11.8.2008. godine
- iznos od 39,75 EUR sa kamatom od 12.8.2008. godine
- iznos od 548,62 EUR sa kamatom od 2.9.2008. godine
- iznos od 577,23 EUR sa kamatom od 13.10.2008. godine

- iznos od 611,71 EUR sa kamatom od 3.11.2008. godine
- iznos od 559,82 EUR sa kamatom od 11.12.2008. godine
- iznos od 583,09 EUR sa kamatom od 19.1.2009. godine
- iznos od 583,09 EUR sa kamatom od 9.2.2009. godine
- iznos od 583,65 EUR sa kamatom od 12.3.2009. godine
- iznos od 566,04 EUR sa kamatom od 16.4.2009. godine
- iznos od 611,30 EUR sa kamatom od 12.5.2009. godine
- iznos od 605,51 EUR sa kamatom od 23.6.2009. godine
- iznos od 604,82 EUR sa kamatom od 21.7.2009. godine
- iznos od 602,31 EUR sa kamatom od 13.8.2009. godine
- iznos od 606,33 EUR sa kamatom od 16.9.2009. godine
- iznos od 599,80 EUR sa kamatom od 13.10.2009. godine
- iznos od 604,82 EUR sa kamatom od 11.11.2009. godine
- iznos od 4,03 EUR sa kamatom od 26.11.2009. godine
- iznos od 603,57 EUR sa kamatom od 11.12.2009. godine
- iznos od 6,65 EUR sa kamatom od 28.12.2009. godine
- iznos od 622,39 EUR sa kamatom od 28.1.2010. godine
- iznos od 625,27 EUR sa kamatom od 8.2.2010. godine
- iznos od 635,28 EUR sa kamatom od 19.3.2010. godine
- iznos od 636,69 EUR sa kamatom od 8.4.2010. godine
- iznos od 640,71 EUR sa kamatom od 26.5.2010. godine
- iznos od 657,52 EUR sa kamatom od 23.6.2010. godine
- iznos od 671,64 EUR sa kamatom od 30.7.2010. godine
- iznos od 1390,51 EUR sa kamatom od 11.10.2010. godine
- iznos od 245,54 EUR sa kamatom od 14.10.2010. godine
- iznos od 6,72 EUR sa kamatom od 25.11.2010. godine
- iznos od 47,34 EUR sa kamatom od 26.11.2010. godine
- iznos od 143,14 EUR sa kamatom od 14.12.2010. godine
- iznos od 13,27 EUR sa kamatom od 14.12.2010. godine
- iznos od 19,78 EUR sa kamatom od 14.12.2010. godine
- iznos od 987,73 EUR sa kamatom od 14.12.2010. godine
- iznos od 373,66 EUR sa kamatom od 17.12.2010. godine
- iznos od 350,85 EUR sa kamatom od 12.1.2011. godine
- iznos od 754,49 EUR sa kamatom od 14.1.2011. godine
- iznos od 728,07 EUR sa kamatom od 18.2.2011. godine
- iznos od 275,34 EUR sa kamatom od 5.4.2011. godine
- iznos od 61,51 EUR sa kamatom od 18.4.2011. godine
- iznos od 446,88 EUR sa kamatom od 21.4.2011. godine
- iznos od 698,53 EUR sa kamatom od 11.5.2011. godine
- iznos od 201,74 EUR sa kamatom od 12.5.2011. godine

- iznos od 557,44 EUR sa kamatom od 27.5.2011. godine
- iznos od 760,86 EUR sa kamatom od 10.6.2011. godine
- iznos od 129,03 EUR sa kamatom od 14.7.2011. godine
- iznos od 180,91 EUR sa kamatom od 15.7.2011. godine
- iznos od 82,53 EUR sa kamatom od 19.8.2011. godine
- iznos od 133,26 EUR sa kamatom od 31.8.2011. godine
- iznos od 106,18 EUR sa kamatom od 6.9.2011. godine
- iznos od 92,56 EUR sa kamatom od 15.9.2011. godine
- iznos od 178,11 EUR sa kamatom od 6.10.2011. godine
- iznos od 190,65 EUR sa kamatom od 14.11.2011. godine
- iznos od 140,04 EUR sa kamatom od 14.12.2011. godine
- iznos od 43,74 EUR sa kamatom od 15.12.2011. godine
- iznos od 205,93 EUR sa kamatom od 26.1.2012. godine
- iznos od 40,41 EUR sa kamatom od 24.2.2012. godine
- iznos od 516,68 EUR sa kamatom od 27.3.2012. godine
- iznos od 353,06 EUR sa kamatom od 20.4.2012. godine
- iznos od 945,67 EUR sa kamatom od 20.4.2012. godine
- iznos od 934,89 EUR sa kamatom od 23.4.2012. godine
- iznos od 922,65 EUR sa kamatom od 14.5.2012. godine
- iznos od 914,45 EUR sa kamatom od 5.6.2012. godine
- iznos od 37,01 EUR sa kamatom od 13.7.2012. godine
- iznos od 929,06 EUR sa kamatom od 18.7.2012. godine
- iznos od 401,72 EUR sa kamatom od 17.8.2012. godine
- iznos od 449,17 EUR sa kamatom od 22.8.2012. godine
- iznos od 862,70 EUR sa kamatom od 10.9.2012. godine
- iznos od 57,35 EUR sa kamatom od 18.9.2012. godine
- iznos od 893,19 EUR sa kamatom od 11.10.2012. godine
- iznos od 893,19 EUR sa kamatom od 9.11.2012. godine
- iznos od 919,15 EUR sa kamatom od 4.12.2012. godine
- iznos od 905,26 EUR sa kamatom od 12.2.2013. godine
- iznos od 559,81 EUR sa kamatom od 15.2.2013. godine
- iznos od 362,50 EUR sa kamatom od 19.2.2013. godine
- iznos od 904,38 EUR sa kamatom od 12.3.2013. godine
- iznos od 4,48 EUR sa kamatom od 12.3.2013. godine
- iznos od 132,72 EUR sa kamatom od 9.4.2013. godine
- iznos od 27,86 EUR sa kamatom od 16.4.2013. godine
- iznos od 102,02 EUR sa kamatom od 24.4.2013. godine
- iznos od 115,30 EUR sa kamatom od 3.5.2013. godine
- iznos od 19,48 EUR sa kamatom od 7.5.2013. godine
- iznos od 115,30 EUR sa kamatom od 10.5.2013. godine

- iznos od 127,74 EUR sa kamatom od 3.7.2013. godine
- iznos od 123,36 EUR sa kamatom od 13.8.2013. godine
- iznos od 124,29 EUR sa kamatom od 12.9.2013. godine
- iznos od 122,06 EUR sa kamatom od 29.10.2013. godine
- iznos od 151,58 EUR sa kamatom od 29.11.2013. godine
- iznos od 121,62 EUR sa kamatom od 6.12.2013. godine
- iznos od 26,85 EUR sa kamatom od 14.1.2014. godine
- iznos od 21820,27 EUR sa kamatom od 14.2.2014. godine
- iznos od 303,94 EUR sa kamatom od 14.2.2014. godine

po stopi od 14 % godišnje za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine pa do 30. lipnja 2011.godine, po stopi od 12% godišnje za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine, pa do isplate, a u slučaju promjene stope zateznih kamata prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanju kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, u roku do 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

II. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak sa zakonskom zateznom kamatom počevši od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

II. Utvrđuje se da su nišetne i nezakonite odluke tuženika o promjenama kamatnih stopa po glavnici kredita iz Ugovora o kreditu broj 231-42/2008 sa Sporazumom o osiguranja novčane tražbine zaključenog između tužitelja i tuženika 18. ožujka 2008.

III. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju u na ime nepripadnog plaćenog iznosa zbog promijenjenih kamatnih stopa i nišetne valutne klauzule, odnosno promjene u tečaju CHF iznos od 1.046,59 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedinačni iznos počevši od dospeljeća do isplate na svaki plaćeni iznos i to na:

- iznos od 4,42 EUR sa kamatom od 1.11.2008. godine
- iznos od 6,49 EUR sa kamatom od 1.5.2009. godine
- iznos od 6,39 EUR sa kamatom od 1.6.2009. godine
- iznos od 6,29 EUR sa kamatom od 1.7.2009. godine
- iznos od 6,33 EUR sa kamatom od 1.8.2009. godine
- iznos od 6,39 EUR sa kamatom od 1.9.2009. godine
- iznos od 6,35 EUR sa kamatom od 1.10.2009. godine
- iznos od 6,32 EUR sa kamatom od 1.11.2009. godine
- iznos od 6,40 EUR sa kamatom od 1.12.2009. godine
- iznos od 6,49 EUR sa kamatom od 1.1.2010. godine
- iznos od 6,58 EUR sa kamatom od 1.2.2010. godine
- iznos od 6,55 EUR sa kamatom od 1.3.2010. godine

- iznos od 6,71 EUR sa kamatom od 1.4.2010. godine
- iznos od 6,66 EUR sa kamatom od 1.5.2010. godine
- iznos od 6,73 EUR sa kamatom od 1.6.2010. godine
- iznos od 7,16 EUR sa kamatom od 1.7.2010. godine
- iznos od 7,06 EUR sa kamatom od 1.8.2010. godine
- iznos od 7,41 EUR sa kamatom od 1.9.2010. godine
- iznos od 7,23 EUR sa kamatom od 1.10.2010. godine
- iznos od 7,09 EUR sa kamatom od 1.11.2010. godine
- iznos od 7,52 EUR sa kamatom od 1.12.2010. godine
- iznos od 7,78 EUR sa kamatom od 1.1.2011. godine
- iznos od 7,58 EUR sa kamatom od 1.2.2011. godine
- iznos od 7,61 EUR sa kamatom od 1.3.2011. godine
- iznos od 7,50 EUR sa kamatom od 1.4.2011. godine
- iznos od 7,54 EUR sa kamatom od 1.5.2011. godine
- iznos od 8,00 EUR sa kamatom od 1.6.2011. godine
- iznos od 13,31 EUR sa kamatom od 1.7.2011. godine
- iznos od 14,66 EUR sa kamatom od 1.8.2011. godine
- iznos od 14,38 EUR sa kamatom od 1.9.2011. godine
- iznos od 6,77 EUR sa kamatom od 1.10.2011. godine
- iznos od 13,80 EUR sa kamatom od 1.11.2011. godine
- iznos od 13,30 EUR sa kamatom od 1.12.2011. godine
- iznos od 13,94 EUR sa kamatom od 1.1.2012. godine
- iznos od 8,35 EUR sa kamatom od 1.2.2012. godine
- iznos od 8,36 EUR sa kamatom od 1.3.2012. godine
- iznos od 8,29 EUR sa kamatom od 1.4.2012. godine
- iznos od 8,31 EUR sa kamatom od 1.5.2012. godine
- iznos od 8,36 EUR sa kamatom od 1.6.2012. godine
- iznos od 8,32 EUR sa kamatom od 1.7.2012. godine
- iznos od 8,31 EUR sa kamatom od 1.8.2012. godine
- iznos od 8,27 EUR sa kamatom od 1.9.2012. godine
- iznos od 8,20 EUR sa kamatom od 1.10.2012. godine
- iznos od 8,28 EUR sa kamatom od 1.11.2012. godine
- iznos od 8,32 EUR sa kamatom od 1.12.2012. godine
- iznos od 8,31 EUR sa kamatom od 1.1.2013. godine
- iznos od 5,56 EUR sa kamatom od 1.2.2013. godine
- iznos od 8,17 EUR sa kamatom od 1.3.2013. godine
- iznos od 5,13 EUR sa kamatom od 1.4.2013. godine
- iznos od 4,93 EUR sa kamatom od 1.5.2013. godine
- iznos od 5,01 EUR sa kamatom od 1.6.2013. godine
- iznos od 4,80 EUR sa kamatom od 1.7.2013. godine
- iznos od 5,00 EUR sa kamatom od 1.8.2013. godine
- iznos od 5,04 EUR sa kamatom od 1.9.2013. godine
- iznos od 4,95 EUR sa kamatom od 1.10.2013. godine

- iznos od 5,07 EUR sa kamatom od 1.11.2013. godine
- iznos od 4,93 EUR sa kamatom od 1.12.2013. godine
- iznos od 5,11 EUR sa kamatom od 1.1.2014. godine
- iznos od 608,43 EUR sa kamatom od 14.2.2014. godine

sve sa pripadajućom zateznom kamatom, obračunatoj po stopi 15% do 31.12.2007., od 1.1.2008. do 31.7.2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, od 1.8.2015. obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1.1.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, koje zatezne kamate teku od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate u roku do 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

IV. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži utvrđenje da je nišetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 231-42/2008 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, zaključen između tužitelja i tuženika 18. ožujka 2008., te da je nišetna odredba o valutnoj klauzuli slijedom čega tužiteljica nije bila dužna plaćati mjesečnu ratu po promjenjivom tečaju CHF koje promjene su izvršene nakon 18. ožujka 2008.

V. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži da mu tuženik na ime nepripadnog iznosa zbog nišetne valutne klauzule, odnosno promjene u tečaju CHF isplati iznos 11.224,36 EUR-a uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate.

i

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari u iznosu od 75.282,50 eura.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 4.696,25 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 8. lipnja 2026. pa do isplate, po kamatnoj stopi obračunatoj po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3% poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka od 10.928,75 eura uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom 18. ožujka 2008. zaključio ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine koji mu je ugovorom tuženik odobrio kreditni iznos od 63.000,00 švicarskih franaka (dalje CHF), a ugovorena je promjenjiva kamatna stopa od 3,75%.

Tijekom ugovornog odnosa, da je tuženik samo jednom tužitelja obavijestio o promjeni kamatne stope na što je ovaj izrazio usmeni prigovor, dok su naknadne promjene kamatne stope izvršene bez ikakve obavijesti, a povećanje kamata tužitelj je utvrdio kroz povećanje mjesečnih anuiteta. Smatra da su te promjene kamatne stope nezakonite, pa i zbog tadašnje situacije na međunarodnom tržištu, odnosno visine takozvanog libora koji predstavlja iznos kamate na švicarske franke na međunarodnom tržištu kapitala.

Nadalje, tužitelj ugovorne odredbe vezane uz promjene kamatne stope smatra nezakonitim i zbog činjenice da je sporni ugovor o kreditu tipski ugovor u odnosu na sadržaj kojega tužitelj nije imao mogućnosti pregovarati, te da sporna odredba o kamatama ne sadrži razloge zbog kojih se ona može promijeniti, niti je tužitelju kod zaključenja ugovora objašnjeno na temelju čega se donose odluke o promjeni kamatne stope. Pritom se tužitelj u tužbi poziva na odredbe čl. 96. i čl. 97., te čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12., 56/13., 41/14.- dalje ZZZP). Također ukazuje i na odredbe čl. 82. st. 1. alineja 11, čl. 87. st. 1., čl. 110. st. 1. i 2. alineja 8., te čl. 111. st. 1. i 2. alineja 1. istog zakona, kao i odredbe čl. 4. st. 2. Direktive 93/13.

Isto tako, tužitelj tvrdi da je ništetna i odredba ugovora koja se odnosi na valutnu klauzulu, pa s obzirom na sve navode o ništetnosti, smatra ništetnim cijeli ugovor. Vezano uz takav zaključak tužitelj drži da ima pravo na povrat plaćenih iznosa pozivajući se na odredbu čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23.- dalje ZOO), a kada se stave u prijeboj uplaćeni iznos, te ono što bi tuženik trebao vratiti proizlazi da bi tužitelj u značajnoj mjeri preplatio dugovani iznos iz ugovora o kreditu. Smatra da se u konkretnom slučaju radi o nepoštenoj praksi iz čl. 108. Zakona o zaštiti potrošača, pa predlaže da sud ništetnim utvrdi ugovor o kreditu iz 2008.

1.1. U odnosu na tužbu, treba reći da je tužitelj, uz tužbu, podnio i manifestacijski zahtjev, sukladno odredbi čl. 186. b st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. – dalje ZPP), pa se radi tzv. stupnjevitog tužbi. Naime, citiranom je odredbom propisano da u sporovima u kojima ne može postaviti određeni zahtjev prije nego što dođe do podataka koje mu tuženik ne želi dati premda njima raspolaže, a kojemu je prema sadržaju građansko pravnog odnosa dužan dati, odnosno koji se mogu smatrati zajedničkim za obje stranke, tužitelj može u tužbi istaknuti zahtjev kojim će zatražiti od suda da tuženika osudi na isplatu iznosa predaju stvari ili prijenos prava čiju će visinu količinu, odnosno istovjetnost odrediti tek nakon što mu tuženik dade potrebne podatke, odnosno tek nakon što se provede vještačenje ili izvedu drugi dokazi o podacima koje tuženik izbjegava dati.

Manifestacijski zahtjev tužitelj obrazlaže navodima da od tuženika ne može ishoditi isprave i podatke potrebne za preciziranje tužbe, posebno u pogledu njegove visine.

Tuženik se usprotivio i ovom zahtjevu tvrdeći, u bitnome, da tužitelju nikada nisu uskraćeni potrebni podatci, jer ih on, zapravo, nikada određeno nije niti zatražio.

Sud je udovoljio manifestacijskom zahtjevu tužitelja i na pripremnom ročištu od 20. prosinca 2020. (list spisa 35) tuženiku naložio dostavu dokumentacije vezane uz sporni ugovor o kreditu.

Povodom navedenog rješenja, tuženik je, prethodno tražeći produljenje roka za izvršenje (podnesak na listu spisa 37), dostavio traženu dokumentaciju i to 27. siječnja 2021.

1.2. U odnosu na samu tužbu, treba reći da je tužitelj pored glavnog, postavio i podredni, eventualno kumulirani zahtjev u smislu odredbe čl. 188. st. 2. ZPP-a.

1.3. Konačno, treba naglasiti da je tužitelj tijekom postupka u više navrata precizirao tužbeni zahtjev, sve zbog činjenice da je provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje, a sama vještakinja Majda Korljan više puta se očitovala na prigovore stranaka, nakon kojih je tužitelj uređivao tužbeni zahtjev, da bi, u konačnici, svoje zahtjeve označio kao što su navedeni u izreci ove presude.

2. Tuženik u pisanom odgovoru na tužbu (list spisa 19 do 25) navodi da se u cijelosti protivi podnesenoj tužbi. Iznosi niz prigovora na zahtjev tužitelja, a koje prigovore detaljno obrazlaže i dijeli po skupinama.

Uvodno naglašava da tužitelj nema pravo na pravnu zaštitu kakva se pruža potrošaču navodeći da sporni ugovor nije zaključen između trgovca i potrošača, već između trgovaca međusobno, pa se radi o trgovačkom, a ne potrošačkom ugovoru.

Takvu svoju tvrdnju potkrjepljuje odredbama čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 79/07, 125/07 – dalje ZZP), čl. 3. st. 6. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 152/11. - službeni pročišćeni tekst, 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23., 136/24.– dalje ZTD) i čl. 14. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23.– dalje ZOO), iz kojih odredbi, po tuženiku, proizlazi neosnovanost tužiteljevog pozivanja na pravnu zaštitu koju uživaju potrošači.

Nastavno na te tvrdnje, tuženik naglašava da je tužitelj u obveznim odnosima dužan nastupati pažnjom dobrog stručnjaka u smislu odredbe čl. 10. ZOO-a, odnosno s povećanom pozornošću. U tom dijelu posebno naglašava da je tužitelj sporni ugovor o kreditu zaključio s ciljem kupnje plovila i opreme u turističke svrhe, da je jasno s kojim je stupnjem pozornosti morao stupiti u taj ugovorni odnos. Poriče i tužiteljevu tvrdnju da bi ovaj u tom ugovornom odnosu bio slabija strana, jer su stranke prije zaključenja, pregovarale o svim elementima tog ugovora.

Tuženik se u odgovoru na tužbu poziva i na činjenicu da je sporni ugovor solemniziran od strane javnog bilježnika pri čemu ukazuje na odredbe čl. 3. i čl. 230. Zakona o javnom bilježništvu.

U odnosu na ugovorenu kamatnu stopu napominje da je ona određena u čl. 3. ugovora o kreditu kojom je određeno da je njezina visina vezana uz jednomjesečni LIBOR CHF s dodatkom marže od 3,75% godišnje dekurzivno godišnje, a koja se kamata obračunava i plaća mjesečno.

Uz to, ukazuje i da je tužitelj ugovorom (čl. 6.) ovlastio tuženika na promjenu visine i načina obračuna kamatne stope sukladno njegovoj (tuženikovojoj) Odluci o kamatnim stopama ili drugom aktu. Tuženik smatra da iz sadržaja ugovora o kreditu

jasno proizlazi da je tužitelj, u konkretnom slučaju, pristao na promjenjivu kamatnu stopu, da mu je ta činjenica prethodno pojašnjena, te da takva odredba ugovora nije ništetna.

Tuženik, nadalje, smatra da tužitelj svoju tvrdnju o ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, neosnovano nalazi u pravima potrošača, jer on nije potrošač, nego trgovac. Poziva se na odredbu čl. 22. ZOO-a, pri čemu upućuje i na rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske od 13. prosinca 2016. i ističe kako se radi o općeprihvaćenom pravnom institutu kojega često koriste trgovci. Ugovorenu valutnu klauzulu smatra jasnom i razumljivom, te smatra da je tužitelju, kao trgovačkom društvu, svakako morala biti jasna.

Isto tako, smatra da čak i eventualna ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora što proizlazi i iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 14. lipnja 2018. koja je donesena u postupku po kolektivnoj tužbi.

Konačno, ističe i prigovor zastare, na koju ukazuje u slučaju da bi sud našao osnovanim tužiteljeve zahtjeve o ništetnosti ugovora. Smatra da je prije podnošenja tužbe proteka petogodišnji zastarni rok koji se ima primijeniti na stjecanje bez osnove.

Smatra neosnovanim i tužiteljev manifestacijski zahtjev iz čl. 186. b st. 3. ZPP-a jer nema dokaza da bi tuženik tužitelju, na njegov zahtjev, uskratio isprave i podatke potrebne za sastav tužbe i vođenje ovog postupka.

3. U daljnjem tijeku postupka stranke su se više puta očitovale o predmetu spora, odnosno zahtjeve i navode protivne strane, te u bitnome, ustrajale u svojim navodima, a tuženik u svim iznesenim prigovorima. (tužitelj u podnescima 6. rujna 2021. – l.s. 92, 4. listopada 2021. – l.s. 93-94, 24. siječnja 2025. – str. spisa 180-183, te na pripremnom ročištu od 15. prosinca 2020. – l.s. 35, a tuženik u podnescima od 14. veljače 2020. - l.s. 28-29, 23. studenog 2021. - str. spisa 98-100, 12. kolovoza 2022. - str. spisa 139-143, 8. studenog 2022. - str. spisa 146 i 147, 8. studenog 2024. - str. spisa 165-168, 5. ožujka 2025. - str. spisa 198-200, 4. studenoga 2025. - str. spisa 203-204, 13. studenog 2025. – str. spisa 205-208, 16. siječnja 2026. – str. spisa 213-214, 7. travnja 2026. – str. spisa 222-224 i 17. travnja 2026. – str. spisa 228-230, te na pripremnom ročištu od 15. prosinca 2020. – l.s. 35).

4. U dokaznom postupku sud je saslušao zastupnicu po zakonu tužitelja Anu Jukić (str. spisa 158-159).

Pregledane su isprave u spisu, i to: ugovor o kreditu broj 231-42/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 18. ožujka 2008. sa potvrdom ovjere i solemnizacije (l.s. 4-7), ZK izvadak (l.s. 9), specifikaciju uplata (l.s. 32-34), obavijest o promjeni kamatne stope od 20. siječnja 2009., 6. ožujka 2013., 6. veljače 2013., 12. rujna 2011., 10. siječnja 2013., 11. siječnja 2008., 10. listopada 2011., 25. siječnja 2021. (l.s. 39, 40, 44, 47, 53, 86, 87 i 91), otplatni plan (l.s. 42, 46, 49-52, 55, 82-85, 89 i 111-112), pregled prometa za klijenta (l.s. 57-81).

Provedeno je i financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji Majdi Korljan koja je u spis dostavila svoj pisani nalaz i mišljenje (str. spisa 113-124) od 23. lipnja 2022. te dopunu i očitovanja na prigovore stranaka od 22. rujna 2024. (str. spisa 152-158), 1. siječnja 2025. (str. spisa 172-178) i 13. veljače 2025. (str. spisa 185-189), a imenovana vještakinja saslušana je i na ročištima za glavnu raspravu od 21. studenog 2025. (str. spisa 210) i 9. travnja 2026. (str. spisa 232).

5. Glavni tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

5.1. Eventualno kumulirani zahtjev je djelomično osnovan.

6. Prema odredbi čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

7. Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o kreditu broj 231-42/2008 kojega su ovdje parnične stranke zaključile 18. ožujka 2008., te povrat iznosa isplaćenih tuženiku temeljem ništetnih odredbi tog ugovora.

Tužitelj je postavio i eventualno kumulirani zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz čl. 2. Ugovora o kreditu, te isplatu iznosa plaćene kamate na glavnicu kredita po tako ništetnoj odredbi.

9. Tijekom postupka, a što proizlazi i iz provedenog dokaznog postupka, nije sporno da su ovdje parnične stranke bile u poslovnom odnosu temeljem ugovora o kreditu broj 231-42/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojega su zaključile 18. ožujka 2008. Nije sporno niti da je ugovor solemniziran po javnom bilježniku.

Predmetnim ugovorom ovdje tuženik je tužitelju odobrio i isplatio kredit u kunsjoj protuvrijednosti 63.000,00 CHF, a s ugovorenom namjenom kupnje plovila i opreme u turističke svrhe (čl. 2. Ugovora).

Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, njihova visina je vezana uz mjesečni LIBOR CHF, s dodatkom marže od 3,75% dekurzivno godišnje. Određeno je da će se kamatna stopa usklađivati, odnosno mijenjati u skladu s jednomjesečnim LIBOROM. Ugovoreno je da će se visina kamatne stope utvrđivati dvanaest puta godišnje svakog posljednjeg dana u mjesecu kroz godinu i uvijek zaokruživati na sljedeću četvrtinu, s tim da se tako utvrđena kamatna stopa uvećava za ugovorenu maržu.

Također nije sporno da je u čl. 3. st. 4. ugovora određeno da tužitelj kao korisnik kredita svojim potpisom na ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest tuženika o visini kamatne stope.

Nadalje, odredbom čl. 4. ugovora određeno je trajanje kredita do 1. svibnja 2015., da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima koji se određuju planom otplate koji čini sastavni dio ugovora i koji je plan tuženik dužan dostaviti tužitelju prije početka otplate i tijekom otplate prije dospijeca pojedinog anuiteta. Anuiteti se podmiruju u kunama, obračunatim po srednjem tečaju davatelja kredita za CHF na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca, kako je to određeno Odlukom o kamatnim stopama banke, počevši od 1. lipnja 2008., s tim da je dospijec svakog sljedećeg anuiteta prvog dana u mjesecu za tekući mjesec.

Odredbom čl. 6. istog ugovora tuženik je ovlašten izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama banke ili nekog njenog drugog akta, a korisnik kredita (tužitelj) svojim potpisom na ugovoru izjavljuje da je suglasan i bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini i načinu obračuna kamatne stope.

Dakle, zapravo nije sporno, a navedeni dokazi to potvrđuju da je između stranaka u poslovnom odnosu povodom ugovora o kreditu ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa.

10. Iz sadržaja ugovora (l.s. 4-7) proizlazi da je tužitelju za kupnju plovila i opreme u turističke svrhe tuženik odobrio kredit u iznosu od 63.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Također, tužitelju je odobren period bez otplate duga do 1. svibnja 2008., a određeno je i da kredit može koristiti jednokratno ili u više tranša.

Člankom 3. Ugovora o kreditu određeno je da se na iznos glavnice naplaćuju kamate, a njihova visina vezana je uz jednomjesečni LIBOR CHF, sa dodatkom marže od 3,75%, dekurzivno godišnje. Kamate se obračunavaju mjesečno i uključene su u anuitete, a kamatna stopa vezana je uz jednomjesečni LIBOR CHF te je određeno da će se, u skladu s tim, mijenjati. Istom odredbom tužitelj je potpisom na ugovoru izjavio da je suglasan i da bez prigovora prihvaća obavijest tuženika o visini kamatne stope.

Međutim, u ovom dijelu, a s obzirom na tužbene zahtjeve tužitelja treba reći da je kamatna stopa iz spornog ugovora o kreditu regulirana i odredbom čl. 6. tog ugovora.

Naime, prema toj odredbi tuženik je bio ovlašten izvršiti promjenu visine i načina obračuna kamatne stope sukladno vlastitoj Odluci o kamatnim stopama ili sukladno nekom drugom aktu tuženika. I u tom članku određeno je da je tužitelj, potpisom ugovora, suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, načinu obračuna, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.

10.1. Zakonska zastupnica tužitelja Ana Jukić u svom iskazu pojašnjava okolnosti vezane uz zaključenje spornog pravnog postupka. Napominje da je tužitelj najprije negdje 2001. s tuženikom zaključio ugovor o kreditu od nekih 75.000,00 eura u valuti švicarskog franka i primljenim sredstvima kupio nekretninu. Nakon toga, da je za potrebe privođenja nekretnine svrsi 2008. podigao kredit u iznosu od 63.000,00 CHF. Ističe da su joj upravo u banci sugerirali da je povoljnije podignuti kredit upravo u navedenoj valuti, te da tužitelju nije ponuđena niti druga mogućnost. Navodi da je bila upoznata od strane službenice banke i kasnije javnog bilježnika samo o općim odredbama ugovora, primjerice roku otplate, ali ne i mogućim rizicima koji su se kasnije doista ostvarili. Odgovara i kako se ne sjeća da bi je itko upozorio o promjenjivoj kamatnoj stopi, kao niti o tome da bi se uvjeti i okolnosti kredita mogli promijeniti na štetu tužitelja. Prema njezinom sjećanju da joj je čak službenica banke rekla da je valuta kredita, švicarski franak, sigurniji od eura, jer da je euro u tom trenutku manje vremena bio u uporabi. Također, ukazuje da uz kredit nije dobila otplatni plan. Smatra da sadržaj spornog ugovora nije sporan, već ono što se u ispunjenju obveza dogodilo kasnije, a što, prema saznanjima u trenutku zaključenja ugovora, nije mogla pretpostaviti.

Navodi kako su mjesečni anuiteti otplate počeli rasti nedugo nakon početka otplate, te da su se u kratkom roku udvostručili. Iz banke da su joj objasnili da je to posljedica rasta tečaja švicarskog franka i kamatne stope, za koju su joj tada rekli da je ugovorena kao promjenjiva. Ustraje na tvrdnji da joj nitko iz druge ugovorne strane nije pojasnio moguće probleme koji bi se mogli dogoditi uslijed promjene tečaja švicarskog franka te kamatne stope za koju nije imala saznanja niti na koji se način obračunava. Na posebno pitanje odgovara da se ne može izjasniti koliko je dugo tužitelj otplaćivao kredit ni koliki je ukupni iznos otplaćen, te da tužitelj nije imao mogućnost pregovarati s tuženikom oko pojedinih odredbi ugovora.

10.2. Uvidom u priložene obavijesti o promjeni kamatnih stopa te otplatnih planova koje je tuženik dostavio u spis tijekom postupka proizlazi da je kamatna stopa na glavicu kredita u više navrata mijenjana, odnosno povećavana, ali je za istaknuti da spisu ne prileže dokazi da bi te obavijesti bile dostavljane ovdje tužitelju prije naloga suda povodom manifestacijskog zahtjeva.

10.3. I iz priloženih otplatnih planova slijedi da su se mjesečni anuiteti spornog kredita povećavali te da su 2015. dosegli iznos od 1.082,82 CHF. Ovdje je također za napomenuti da nema dokaza da bi u spis priloženi otplatni planovi bili dostupni, odnosno dostavljeni ovdje tužitelju prije naloga suda u ovom postupku.

10.4. U svom nalazu i mišljenju vještakinja Majda Korljan na ročištu od 21. studenog 2025. ustraje u svim utvrđenjima iz pisanog nalaza i mišljenja od 24. lipnja 2022. i dopuni od 22. rujna 2024. Također, ustraje i u pisanim očitovanjima koje je 1. siječnja 2025. dostavila sudu odgovarajući na tuženikove prigovore iz podneska od 8. siječnja 2024., odnosno 13. veljače 2025. kojim se pisano očitovala na tuženikove navode iz podneska od 24. siječnja 2025.

Prema sadržaju pisanog nalaza i mišljenja dostavljenog u spis 24. lipnja 2022. proizlazi da je tuženik 21. ožujka 2008. odobren iznos od 63.000,00 CHF prenio u otplatu u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 291.085,20 HRK/38.633,65 EUR.

Za vrijeme otplate kredita tužitelj je isplatio ukupno 464.760,56 HRK/61.684,33 EUR, odnosno 176.675,36 HRK/23.050,68 EUR više od iznosa koji mu je stavljen na raspolaganje po kreditu. Prema izračunu iz tog pisanog nalaza i mišljenja uslijed povećanja kamatne stope u odnosu na početnu kamatnu stopu, te uslijed promjene tečaja u odnosu na početni, banka je više obračunala iznose anuiteta od ukupno 91.901,24 HRK/12.197,39 EUR.

Samo vezano uz povećanje kamatne stope u odnosu na početnu banka je naplatila više 2.756,94 HRK/365,91 EUR. Konačno vještakinja u tom nalazu i mišljenju utvrđuje da je tuženik uslijed promjene tečaja povećao anuitete za 89.144,30 HRK/11.831,48 EUR.

Na takav pisani nalaz i mišljenje tuženik je prigovorio podneskom od 12. kolovoza 2022. (str. spisa 139-143). U bitnome navodi da vještakinja, u svojim izračunima očito polazi od neosnovane i nedokazane pretpostavke da marža u visini od 3,75% ne bi bila promjenjiva, jer je tuženik tu maržu imao pravo mijenjati sukladno čl. 6. Ugovora o kreditu. Pritom ponavlja navode iz odgovora na tužbu o nužnoj pažnji tužitelja kao trgovačkog društva. Prilaže i vlastitu simulaciju izračuna, te iznosi prigovor i na matematički izračun vještakinje navodeći da nije korišten stvarni broj dana u mjesecu, te je pogrešno prikazano dospijeće nakon drugog moratorija.

Na navedene prigovore tuženika vještakinja je dostavila dopunu nalaza i mišljenja od 22. rujna 2024. (str. spisa 153-158). U bitnome navodi da je banka uslijed povećanja kamatne stope u odnosu na ugovorenu početnu više obračunala iznose anuiteta od ukupno 2.616,24 HRK/347,24 EUR ako se uzmu u obzir tzv. pozitivne i negativne razlike, odnosno razdoblja, kada je uslijed promjena tečaja, anuitet bio manji nego na početku otplate. Međutim, ako se u izračunu prikažu samo pozitivne razlike (one uslijed povećanja tečaja, odnosno razlike u prilog ovdje tuženika) onda je naplaćeno više 3.922,15 HRK/520,56 EUR.

Prije toga vještakinja u dopuni utvrđuje da je uslijed promjena tečaja i promjena kamatne stope banka obračunala anuitete veće za 91.798,44 HRK/12.184,23 EUR.

I na takva utvrđenja vještakinje tuženik je prigovorio podneskom od 8. studenog 2024. (str. spisa 165-168), a na taj je podnesak vještakinja dostavila ispravak od 1. siječnja 2025. u kojem navodi da je zbog povećanja kamatne stope banka tužitelju naplatila anuitete veće za 2.547,08 HRK/338,06 EUR, odnosno 7.885,50 HRK/1.406,59 EUR, ako se uzmu u obzir samo tzv. pozitivne razlike, one u korist banke, a uvjetovane promjenom tečaja. U tom izračunu vještakinja tvrdi da je banka tužitelju ukupno naplatila više 90.627,37 HRK/12.028,32 EUR.

Nadalje, vještakinja se pisano očitovala i 13. veljače 2025., a u odnosu na podnesak tužitelja od 24. siječnja 2025.

U navedenom očitovanju pojašnjava da je odobreni kredit od 63.000,00 CHF preračunat u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate na iznos od 291.085,20

HRK/38.633,65 EUR. Za vrijeme otplate kredita korisnik je uplatio ukupan iznos od 464.760,56 HRK/61.684,33 EUR.

Na ročištu od 24. travnja 2024. vještakinja Majda Korljan na posebna pitanja odgovara da se kamatna stopa spornog kredita sastojala od marže banke i LIBOR-a. LIBOR je promjenjiva kategorija i on nije bio jednak za cijelo vrijeme otplate. U odnosu na ugovoreni i primijenjeni otplatni plan navodi da je u onom ugovorenom naznačena kamatna stopa od 6,50% tza cijelo vrijeme otplate, iako se LIBOR mijenjao. Navodi da zbog proteka vremena nije bila u mogućnosti utvrditi stope tog LIBORA u pojedinim razdobljima jer banka taj podatak nije ni prikazivala u primijenjenom otplatnom planu. Tvrdi da banka nije dostavila niti jedan dokument, a osobito primijenjeni otplatni plan iz kojega bi bilo vidljivo kolika je stvarna marža primijenjena u pojedinom anuitetu, odnosno koliki je primijenjeni LIBOR na svaki anuitet, a ti podaci nisu dostupni niti na internetskim stranicama, ali bi ih banka trebala imati u svojoj arhivi.

U odnosu na nalaz i mišljenje vještakinje Majde Korljan sud naglašava da ga smatra objektivnim, nepristranim i sačinjenim u skladu s pravilima struke. Vještakinja je, s obzirom na dostupne podatke iznijela utvrđenja koja sud prihvaća u cijelosti. Posebno se naglašava da se prilikom vještačenja vještakinja detaljno, tekstualno i tablično, očitovala na svaki pojedini prigovor stranaka, prvenstveno ovdje tuženika. Sud prihvaća i njezinu tvrdnju da joj tuženik nije dostavio podatke o primijenjenom LIBORU i marži na pojedini anuitet, a za istaknuti je da spisu prileži i dopis vještakinje banci iz kojeg proizlazi da je imala poteškoća s dostavom dokumentacije. Uz to, već je rečeno da u postupku nije dokazano da bi tuženik, prije naloga suda u ovom postupku, takve podatke dostavio i drugoj ugovornoj strani, ovdje tužitelju.

11. U odnosu na tuženikove prigovore sadržane u odgovoru na tužbu, te iznesene tijekom postupka, sud najprije ističe da je istaknuti prigovor zastare neosnovan. U konkretnom slučaju, radi se o restitucijskom zahtjevu iz odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a prema kojem su stranke dužne jedna drugoj vratiti sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno ništetne ugovorne odredbe kao posljedice utvrđenja ništetnosti. To znači da zastarni rok za takve zahtjeve počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora u skladu s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koji je stav zauzet na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. Dakle, za konkretan prigovor tuženika to znači da je ništetnost sporne odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu utvrđena tek u ovom postupku, odnosno ovom nepravomoćnom presudom, slijedom čega tužbeni zahtjev ovdje tužitelja ne može biti u zastari.

11.1. Nije osnovan ni prigovor zastare nakon što je tužitelj konačno precizirao tužbeni zahtjev, jer je zastara u konkretnom slučaju prekinuta podnošenjem tužbe, a ne u trenutku preciziranja tužbenog zahtjeva. Naime, u konkretnom slučaju do preciziranja tužbenog zahtjeva došlo je nakon provedenog financijskog vještačenja, a za nastupanje zastare bitan je identitet tužbenog zahtjeva koji je u slučaju generičkog zahtjeva, kao što je konkretni zahtjev ovdje tužitelja, a identitet je određen činjeničnom osnovom. Stoga kada tužitelj temeljem istog činjeničnog osnova zahtjeva isplatu drugog iznosa, on time nije promijenio istovjetnost zahtjeva, i riječ je o istom zahtjevu o kojem parnica teče od podnošenja tužbe.

11.2. S tim u vezi, protivno tvrdnji tuženika sud smatra da u konkretnom slučaju nije došlo do preinake tužbe. Naime, osim netom navedenog u obrazloženju ove presude, valja istaknuti da je tužitelj tužbeni zahtjev konačno precizirao podneskom od 21. veljače 2025. Međutim, i taj se zahtjev temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, a i sam tuženik u podnesku od 5. ožujka 2025. navodi da tužitelj u alternativnom

tužbenom zahtjevu spaja potraživanja s osnove navodne ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli koji su zahtjevi u tužbenom zahtjevu od 9. kolovoza 2022. bili odvojeni, te da u veljači 2025. smanjuje zahtjev za isplatu.

Prema odredbi čl. 191. st. 1. ZPP-a preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći.

U konkretnom slučaju tužitelj nije promijenio istovjetnost zahtjeva niti istakao drugi zahtjev uz dotada postojeći, a visina tog dijela tužbenog zahtjeva je smanjena sa 12.466,18 EUR-a na 12.270,95 EUR-a.

12. Na temelju provedenog dokaznog postupka sud je mišljenja kako sporni ugovor o kreditu nije ništetan u cijelosti. U tom zaključku, za ovaj postupak najbitnije da sud ne smatra ništetnom valutnu klauzulu vezanu za CHF za koju tužitelj tvrdi da je ništetna zbog naglog rasta tečaja navedene valute. Naime, odredbom čl. 22. st. 1. ZOO-a dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Tom je odredbom također dozvoljeno da stranke ugovore tečaj po kojem će se ispunjavati obveza u valuti Republike Hrvatske na dan dospelosti. Nagli rast tečaja CHF u odnosu HRK (hrvatske kune) rizik je kojeg je tužitelj preuzeo zaključenjem ugovora o kreditu, jer je općepoznato da postoji mogućnost da se tečaj stranih valuta u odnosu na kunu mijenja. Pritom je za istaknuti da tijekom postupka nema dokaza da bi se tuženikovo postupanje kod zaključenja ugovora moglo smatrati prijevarnim zbog eventualnih prethodnih saznanja da će do znatnog povećanja tečaja doći. Zbog navedenog je upravo tužitelj odabirom ovakvog ugovora vezanog za CHF preuzeo rizike promjene tečaja i bez obzira na kasniji postotak rasta vrijednosti te valute u odnosu na HRK, odnosno takav rast valute ne predstavlja činjenicu iz kojeg bi proizlazila ništetnost ugovora ili takve ugovorne odredbe.

Nagli rast tečaja CHF u odnosu HRK (hrvatske kune) rizik je kojeg je tužitelj preuzeo zaključenjem ugovora o kreditu, jer je općepoznato da postoji mogućnost da se tečaj stranih valuta u odnosu na kunu mijenja. Pritom je za istaknuti da tijekom postupka nema dokaza da bi se tuženikovo postupanje kod zaključenja ugovora moglo smatrati prijevarnim zbog eventualnih prethodnih saznanja da će do znatnog povećanja tečaja doći. Zbog navedenog je upravo tužiteljica odabirom ovakvog ugovora vezanog za CHF preuzela rizike promjene tečaja i bez obzira na kasniji postotak rasta vrijednosti te valute u odnosu na HRK, odnosno takav rast valute ne predstavlja činjenicu iz kojeg bi proizlazila ništetnost ugovora ili takve ugovorne odredbe.

Naime, kod ugovora s valutnom klauzulom obveza dužnika se povećava ako se poveća vrijednost strane valute u odnosu na domaću valutu, a obrnuta je situacija kada dođe do smanjenja vrijednosti strane valute u odnosu na vrijednost domaće valute, jer se tada obveza dužnika smanjuje. Valutna klauzula može u znatnoj mjeri utjecati na promjenu iznosa obveze koju plaća dužnik pri njezinu dospijeću.

Iz navedenog proizlazi da je ugovor s valutnom klauzulom koja je vezana uz srednji tečaj CHF (kao u konkretnom slučaju) o svojoj naravi aleatoran (kockarski) ugovor koji u sebi sadrži rizik promjene tečaja. Međutim, taj je rizik na strani obje ugovorne strane, pri čemu treba reći i to da institut valutne klauzule dopušten sukladno odredbi čl. 22. ZOO-a, a njegovo ugovaranje predstavlja uobičajenu praksu pri sklapanju pravnih poslova.

Činjenica hoće li tečaj valute CHF početi znatno rasti ili padati ne predstavlja izvjesnu okolnost niti nešto što bi moralo i moglo biti poznato tuženiku prilikom

sklapanja ugovora o kreditu, jer niti jedna ugovorna strana nije mogla znati točne ekonomske posljedice sklapanja ovakvog ugovora.

I u konkretnom je slučaju vidljivo da je tečaj CHF znao biti niži od onoga u vrijeme zaključenja ugovora što je tužiteljicu, doduše u kraćem razdoblju, stavilo u povoljniji položaj od onoga u vrijeme zaključenja ugovora što dokazuje aleatorni karakter ugovora.

Valutnu klauzulu mogu, pod jednakim uvjetima, ugovoriti svi subjekti ugovornog prava pri čemu pitanje hoće li ona biti ugovorena ovisi o slobodnoj volji ugovaratelja. To znači da jedna ugovorna strana ne može drugoj nametnuti ugovaranje valutne klauzule u njihovom ugovornom odnosu, odnosno tužiteljica nije morala prihvatiti takvu odredbu ugovora.

Konačno, neće biti sporno da banka nije mogla utjecati na tečaj valute CHF, niti iz provedenih dokaza proizlazi da su postojale objektivne okolnosti temeljem kojih je mogla predvidjeti njezin značajan rast, što pokazuje i prethodno navedena činjenica da je u jednom razdoblju otplate tečaj bio i niži od onoga u trenutku zaključenja ugovora.

12. 1. Pritom treba naglasiti da tuženik tijekom postupka pravilno ističe da tužitelj u ovom postupku nema status potrošača iz odredbi ZZP-a. Naime, nije sporno da je tužitelj pravna osoba trgovačko društvo, a prema odredbi čl. 3. tada važećeg zakona o zaštiti potrošača, definiran je potrošač kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dok je trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja ili svoje djelatnosti.

Nadalje, niti ostale odredbe ugovora o kreditu, osim odredbe čl. 6., prema mišljenju ovog suda nisu protivne odredbi čl. 322. ZOO-a koja odredba propisuje da su ništetni ugovori koji su protivni Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Ovo stoga jer su navedenim ugovorom o kreditu, osim u dijelu koji se odnosi na način promjene kamatne stope, jasno definirane obveze ugovornih strana. Definirani su i bitni sastojci ugovora i to na način koji nije protivan nekom od prisilnih propisa, Ustavu RH, ili moralu društva.

U trenutku sklapanja ugovora tužitelj je imao mogućnost izbora, ali se on ipak odlučio na zaključenje ugovora s valutnom klauzulom u CHF, očito nalazeći u takvom ugovoru svoj poslovni interes, ali je pritom preuzeo i rizike vezane uz promjenu uvjeta kredita, koji su rizici prvenstveno uvjetovani valutnom klauzulom.

Sud smatra da tuženik nije postupao prijevarno, niti je tužitelja doveo u neravnopravan položaj. U tom se ugovoru tuženik obvezao, što je izvršio, staviti tužitelju na raspolaganje novčani iznos kredita, a on se obvezao taj iznos vratiti pod uvjetima iz ugovora. Sam ugovor još sadrži i instrumente osiguranja, kao i ovlaštenja davatelju kredita na uvid u postupanje i stanje sredstava osiguranja, te obaveze jamca, što je sve uobičajeno u ovakvim ugovorima, a koji su, što je također za istaknuti regulirani odredbom čl. 1021. ZOO-a.

Zbog naprijed navedenog sud je odbio prvi, tzv. glavni tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Ovo stoga jer iz činjeničnih navoda tužitelja, te provedenih dokaza ne proizlazi zaključak da je ugovor o kreditu u cijelosti ništetan.

Posljedično tome nema mjesta ni primjeni odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a prema kojoj, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana mora drugoj vratiti sve ono

što je na temelju takvog ugovora primio, a ako to nije moguće, ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

To nadalje znači da iz tog dijela činjeničnih navoda tužitelja i provedenih dokaza u konkretnom slučaju nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 1111. ZOO-a koji regulira institut stjecanja bez osnove.

Zbog navedenog sud je odbio tzv. glavni tužbeni zahtjev tužitelja.

13. Što se tiče dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na nišetnost načina obračuna i naplate kamatne stope treba reći da tužitelj preciziranim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje nišetnosti i nezakovitosti odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, za koju odredbu tvrdi da je protivno zakonu regulirala promjenu kamatne stope.

Međutim, uvidom u Ugovor o kreditu proizlazi da navedeni članak glasi:

"Članak 2.

Iznos, namjena i korištenje kredita

Banka odobrava korisniku kredita kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 63.000,00 CHF (šezdesetitritisućešvicarskihfranaka)

i to po niže navedenim uvjetima

kredit se odobrava za: kupnju plovila i opreme u turističke svrhe.

Ugovorne strane su suglasne da korisnik kredita može koristiti kredit tek nakon što banci predoči dokaz o izvršenom osiguranju tražbina i ispunjenju drugih uvjeta u skladu s ovim ugovorom, a na dan koji odredbi banka.

Korisniku kredita se odobrava period bez otplate duga do 01.05.2008. (prvogsvibnjadvijetisućeosme) godine, koji je i krajnji rok korištenja kredita. Korisnik kredita može kredit koristiti jednokratno ili u više tranša."

Već iz citirane odredbe ugovora razvidno je da se ona ne odnosi na kamatnu stopu, a iz činjeničnih navoda tužbe proizlazi da tužitelj smatra nišetnom, uz valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope.

Zbog navedenog, a kako je sud vezan tužbenim zahtjevom, trebalo je u tom dijelu odbiti zahtjev tužitelja i u eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu.

Odredbe o kamatnoj stopi međusobnim ugovorom stranaka regulirane su odredbama čl. 3. i čl. 6.

Već je ranije rečeno da nije nišetna odredba čl. 3. spornog ugovora o kreditu.

Nije sporno da je prema odredbi čl. 3. ugovora o kreditu činidba s osnove kamata odrediva. Ovo stoga jer je odredbom čl. 3. st. 1. ugovora o kreditu utvrđeno da se na kredit zaračunavaju kamate čija je visina vezana uz jednomjesečni LIBOR s dodatkom marže od 3,75% dekurzivno godišnje.

U konkretnom slučaju između stranaka je u pitanju ugovor o kreditu, ali nije riječ o potrošačkom ugovoru, jer su ugovorne strane trgovačka društva, a radi se o namjenskom kreditu očito korištenom za potrebe poslovanja tužitelja, što proizlazi iz odredbe čl. 2. ugovora.

Međutim, odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi stipulirana je i odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu i prema toj odredbi tužitelj je ovlašten izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope sukladno odluci o kamatnim stopama banke ili nekog drugog njezinog akta.

S obzirom na očitovanja stranaka i provedene dokaze razvidno je da je do većeg iznosa naplaćenih kamata došlo upravo temeljem ovog članka.

Očito je da je kamatna stopa mijenjana odlukama banke, upravo na temelju ove odredbe, odnosno čl. 6. ugovora o kreditu.

Tužitelj tijekom postupka iznosi činjenice kojima ukazuje na ništetnost odredbi kredita vezanih uz kamate. Odredbom čl. 327. st. 1. ZOO-a propisano je da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozvati svaka zainteresirana stranka.

13.1. Već je rečeno da tužitelj eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, ali i odluka banke kojima je stopa kamate na kredit povećavana.

Sagledavajući sporni ugovor te pravni odnos nastao iz ugovora o kreditu sud zaključuje da činjenični navodi tužbe obuhvaćaju i odredbu čl. 6. Ugovora, a koja je očito izvor povećane naplate anuiteta s osnove kamata.

Da je tome tako proizlazi, između ostalog, iz navoda vještakinje Majde Korljan, ali i dijela podneska tuženika od 12. kolovoza 2022. (str. spisa 139-145). Naime, u točki 6. tog podneska tuženik navodi da u prethodno dostavljenom izračunu vještakinja očigledno polazi od neosnovane i nedokazane pretpostavke da marža ugovorena u visini od 3,75% ne bi bila promjenjiva. U istom podnesku tvrdi da iz odredbi čl. 3. i čl. 6. Ugovora o kreditu proizlazi da je tuženik imao pravo mijenjati maržu.

Iz navedenog sud zaključuje da tuženik zapravo potvrđuje da je mijenjao ugovorenu maržu banke, te je na taj način došlo do povećanja kamatne stope i posljedično više naplaćenog iznosa.

Ovo stoga jer upravo odredba čl. 6. Ugovora daje ovlast banci da svojim odlukama mijenja kamatnu stopu što je ona očito i činila, a tužitelj, između ostalog traži i utvrđenje ništetnim i nezakonitim odluka banke kojim je mijenjana kamatna stopa, očito upravo temeljem navedene odredbe ugovora.

Da je banka koristila navedenu odredbu proizlazi iz obavijesti o promjenama kamatnih stopa i otplatnih planova koje tuženik, po nalogu suda dostavio u spis. Kamatna stopa povećavana je od 4,25% do 6,75%.

Pritom nije jasno na koji je način banka došla do primijenjenog izračuna kamatne stope, odnosno nije jasno koji su kriteriji odnosno elementi primijenjeni u tom obračunu, a onaj iz čl. 3. ugovora svakako nije.

Iz sadržaja odredbi čl. 3. i čl. 6. ugovora o kreditu proizlazi da su stranke ugovorile promjenjivu ugovornu kamatu, što predstavlja valjanu ugovornu odredbu kojom se definira cijena koju će korisnik kredita platiti kreditoru za odobreni kredit od 63.000,00 CHF u protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita. Visina kamatne stope vezana je za promjenjivi tromjesečni LIBOR CHF s dodatkom marže kao fiksnim parametrom obračuna visine kamatne stope.

Ova ugovorna odredba je jasna, a činidba je moguća dopuštena i odrediva, ali je problem što očito nije primijenjena na sporni ugovor o kreditu.

Iz sadržaja čl. 6. ugovora o kreditu, međutim, proizlazi da bi kreditor svojom jednostranom odlukom mijenjao način obračuna ugovornih kamata.

Još je bitno za istaknuti da iz odredbe čl. 6. ugovora nije jasno o čemu ovisi i kakav je način obračuna i visina kamatnih stopa koja će se određivati Odlukama kreditora, konkretno tuženika, a kriteriji od kojih ta obveza ovisi moraju biti određeni i mjerljivi, poznati drugoj strani u trenutku sklapanja ugovora.

Pritom je neodlučna činjenica jesu li primijenjene kamatne stope određene Odlukama tužitelja o kamatnim stopama u skladu s odredbom čl. 26. ZOO-a, sve budući spisu ne prileže eventualne takve Odluke.

Dodatno tome, ovakva odredba ostavlja mogućnost jednoj strani da kada god i kako hoće, samostalno mijenja obvezu druge ugovorne strane koja o tome ne može pregovarati, niti na to bilo kako utjecati.

Opisanim postupanjem tuženika, tužitelj je očito doveden u neravnopravni položaj.

Ovdje neravnopravnost stranaka proizlazi iz činjenice da tuženik kao kreditor može mijenjati ugovornu odredbu bez ikakvog obrazloženja i navođenja određenih i mjerljivih kriterija koji su uvjetovali neprimjenu jasne odredbe ugovora, a da to druga strana bez prigovora prihvaća, odnosno na to ne može ni na koji način utjecati.

Naime, način obračuna kamata u konkretnom slučaju tuženik je očito temeljio na odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu koja mu daje mogućnost da jednostranom odlukom mijenja ugovornu odredbu o visini kamatne stope bez ikakvog obrazloženja i navođenja određenih i opipljivih parametara koji su uvjetovali neprimjenu jasne ugovorne odredbe čl. 3., što je tužitelj kao druga ugovorna strana morao prihvatiti. To svakako nije u skladu s pravnom prirodom ugovornih obveznopravnih odnosa koji nastaju suglasnošću volja ugovornih stranaka i u očitoj je protivnosti s osnovnim načelom ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu koji je propisan odredbom čl. 3. ZOO-a.

Ugovaranjem promjene visine kamatne stope na način da je tuženik kao banka ovlašten izvršiti promjenu visine i načina obračuna kamatne stope jednostranom odlukom, bez navođenja mjerljivog kriterija o kojem takva promjena visine i načina obračuna kamatne stope ovisi, činidba nije određena niti određiva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. ZOO-a, slijedom čega je takva činidba nedopuštena, sukladno odredbi čl. 271. ZOO-a. Također, time se otežava ispunjenje obveze tužitelja, pa je postupanje tuženika u suprotnosti s odredbom čl. 10. st. 3. ZOO-a (tako i VTSRH, PŽ-1076/2024 od 25. veljače 2025.).

Sve navedeno znači da su Odluke o promjenama kamatne stope, očito ništete, jer su temeljene na ništetoj odredbi čl. 6. ugovora o kreditu, odnosno da pravni odnos koji bi proizašao iz te odredbe nije niti nastao, sve stoga jer je protivna odredbama čl. 3., čl. 10. st. 3., čl. 269. st. 2., čl. 271. i čl. 272. ZOO-a.

Prema utvrđenjima iz postupka, a što je bitno za odluku u ovom dijelu, proizlazi da tužitelj visinu kamatne stope nije u konkretnom slučaju odredio primjenom formule iz čl. 3. ugovora o kreditu, te da je, očito primijenio druge kriterije što mu je omogućila odredba čl. 6. spornog ugovora. Međutim, zbog netom iznesenih razloga ta je odredba ugovora ništeta i temeljem te i takve odredbe tuženik nije mogao zahtijevati, a u konačnici i dobiti ispunjenje druge ugovorne strane.

Uzgred, zbog ove činjenice da je dio ugovora ništetan, pa nije niti nastao, nije odlučno niti da su stranke izjavile da prihvaćaju sklopljeni ugovor i da ga je javni bilježnik solemnizirao.

Konačno, u ovom dijelu odluke sud naglašava da, premda tužitelj nije izričito tužbenim zahtjevom tražio utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, zahtjev je usmjerio i na ništetnost i nezakonitost odluka o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koje su odluke očito temeljene na upravo toj odredbi ugovora.

U tom dijelu sud ponovno ukazuje i na odredbu čl. 327. st. 1. ZOO-a prema kojoj odredbi na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba. U konkretnom slučaju tužitelj se i u činjeničnom dijelu tužbe i svom tužbenom zahtjevu referirao upravo na ništetnost odluka o promjeni kamatne stope temeljenih na ugovoru o kreditu, konkretno čl. 6. Ugovora.

Zbog toga tužitelj ima pravo na povrat preplaćenog iznosa kamata i to upravo u iznosu od 1,046,59 eura kako to tužitelj potražuje eventualnim tužbenim zahtjevom preciziranim u podnesku od 21. veljače 2025. nakon provedenog vještačenja.

Na povrat ovog iznosa on ima pravo prvenstveno temeljem odredbi čl. 323. st. 1., odnosno čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a. Pritom ima pravo i na zatezne kamate u skladu s odredbom čl. 1115. st. 1. ZOO-a i to od dana kada je izvršio svako pojedino plaćanje, jer naprijed citirana odredba propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S obzirom da je tuženik u ovom postupku banka, sud smatra da je znao i morao znati da obračunava kamatu protivno ugovoru. Kao što tuženik tvrdi za tužitelja, tako je i on u smislu odredbe čl. 10. st. 2. ZOO-a trebao postupati s povećanom pažnjom, a da bi izbjegao ovakav pogrešan obračun. Tuženik je kao profesionalac u svom poslu morao znati da mijenjanjem kamatne stope na način kako je to učinio stječe nešto što mu ne pripada, pa je onda dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa (tako i VTSRH, PŽ-1076/2024 od 25. veljače 2025.).

Radi izloženog sud je u tom dijelu prihvatio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja.

13.2. U preostalom dijelu eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja sud je odbio iz razloga iznesenih u obrazloženju odbijajućeg dijela presude u odnosu na glavni tužbeni zahtjev.

14. Kako tužitelj tijekom postupka nije naznačio vrijednost predmeta spora kako to pravilno ukazuje tuženik u podnesku od 27. siječnja 2021., a sud je propustio to učiniti do zaključenja glavne rasprave, to se u točki I. izreke rješenja utvrđuje vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari na iznos od 75.282,50 eura, a primjenom čl. 37. st. 1. ZPP-a s obzirom da je u konkretnom sporu tužitelj protiv tuženika postavio više zahtjeva.

15. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je primjenom odredbi čl. 154. st. 2., čl. 155. i čl. 158. st. 1. ZPP-a, te odredbi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9., Tbr. 48. i Tbr. 52. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23., 107/25, dalje Tarifa).

Prilikom odlučivanja o parničnom trošku potrebno je ocijeniti uspjeh stranaka u ovom postupku. Budući da u ovom konkretnom slučaju tužiteljica nije uspjela u odnosu na glavni zahtjev, a djelomično je uspjela u odnosu na podredni (eventualno kumulirani) tužbeni zahtjev, najprije je trebalo utvrditi jesu li u odnosu na glavni tužbeni zahtjev nastali posebni troškovi koji se ne tiču dijela tužbe u kojem je tužiteljica uspjela (tako i ŽS Zagreb, GŽ-2780/2024 od 9. srpnja 2024.).

Prema mišljenju ovog suda svi provedeni dokazi odnose se i na glavni i na podredni tužbeni zahtjev, odnosno nema nekih troškova koji bi se odnosili isključivo na jedan od ta dva zahtjeva.

Stoga kod odlučivanja o troškovima parničnog postupka sud mora utvrditi, u smislu odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a razmjer uspjeha stranaka u parnici, a u odnosu na podredni tužbeni zahtjev u odnosu na koji su stranke djelomično uspjele.

16. U pogledu osnove tužbenog zahtjeva, sud je mišljenja da je tuženik u cijelosti uspio s osnovom u odnosu na tzv. glavni tužbeni zahtjev, te 50% osnove eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva jer je isti odbijen u odnosu na čl. 2. Ugovora o kreditu, ali je prihvaćen u odnosu na Odluke banke kojom je mijenjana kamatna stopa.

Što se tiče visine tužbenog zahtjeva tuženik je u cijelosti uspio u odnosu na glavni tužbeni zahtjev, dok je u odnosu na eventualno kumulirani tužitelj uspio sa 29%, a tuženik sa 71% budući je tužitelju dosuđen iznos od 1.046,59 eura od traženih 12.270,95 eura.

U konačnici to znači da je ukupan uspjeh tuženika u ovoj parnici 94,2%, a tužitelja 5,8%. To nadalje znači da tužitelj ima pravo na naknadu troškova razmjerno uspjehu u parnici i to 88,4% priznatih troškova.

17. Prema priloženim troškovnicima tuženiku je trebalo priznati troškove zastupanja na ročištu od 16. prosinca 2025. u iznosu od 250 eura uvećano za PDV, prema Tbr. 9. toč. 5. Tarife jer je ročište odgođeno prije početka raspravljanja.

U odnosu na to ročište treba naglasiti da je tuženik tražio naknadu troškova prema odredbi čl. 156. ZPP-a, po načelu krivnje, ali je taj zahtjev neosnovan, jer na ročište radi saslušanja zakonskih zastupnika stranaka nisu pristupili zastupnici obje parnične stranke, a ne samo tužitelj.

Tuženik ima pravo i na naknadu troška sastava četiri obrazložena podneska u ukupnom iznosu od 5.000,00 eura (s uključenim PDV-om) tako da mu je trebalo priznati ukupni trošak postupka od 5.312,50 eura, a dosuditi 88,4% tog iznosa ili 4.696,25 eura.

18. U preostalom dijelu njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka nije osnovan jer u odnosu na zastupanje po punomoćniku ima pravo na trošak sastava najviše četiri obrazložena podneska, a pravo na ukupnu naknadu razmjerno uspjehu u parnici. To znači da je trebalo odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova ovog postupka u iznosu od 10.928,75 eura.

19. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci.

U Zadru 8. lipnja 2026.

Sudac
Tomislav Jurlina

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, u 3 (tri) istovjetna primjerka.

DNA:

- tužitelju po punomoćnicima
- tuženiku po punomoćnicima
- u spis

Broj zapisa: **9-30889-119ce**

Kontrolni broj: **063dc-beef1-d5652**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TOMISLAV JURLINA, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.